

MIRACLE DEL BURRO

Va arribar sant Vicent Ferrer en certa ocasió, ja fa més de cinc-cents anys, al poble que avui es diu Sant Vicent del Raspeig. Venia el pare Vicent amb la idea de celebrar la predicació dels tres dies, com sol fer-se en aquest poble.

Aleshores Sant Vicent del Raspeig devia ser quatre cases escampades pels voltants de l'ermita del Raspeig. A aquesta ermita arribà el pare Vicent dalt del seu ase, que tots sabem que sant Vicent viatjava amb burro. El sant entrà dins l'església, on tots l'esperaven, i deixà fora, a la porta, el seu ruc, que l'acompanyava sempre. Llavors començà la predicació.

Però fora de l'església hi havia uns xics males persones, d'aquests que no falten mai en cap lloc i que aquí solem dir-los *graciosos*, i començaren a burlar-se del burro.

- Vegeu quin burro més escanyat! –deia l'un.
- Mireu que és lleig! –feia l'altre.

Tot dient aquestes coses, un d'ells li estirava les orelles, un altre se'n pujava dalt i no va faltar qui li volguera arrancar la cua a força d'estirar-li-la. El pobre animal aguantava aqueles burles amb molta paciència fins que va arribar el moment en què ja no va poder més. Aleshores, amb les potes de darrere soltà un parell de guitzes amb tan mala fortuna que un d'aquells xics, el més petit de tots, rebé el colp enmig del front i va morir allí mateix.

Llavors, els pares del xiquet entraren dins l'església fent grans crits i plorant:

- Ai, pare Vicent! Que el seu burro ens ha mort el xiquet! Ai, quina desgràcia més gran! –feia la mare.

Altres persones, commogudes pel fet, deien al sant:

- Heu vist? No haguéreu deixat el burro a la porta i no hauria passat açò!

Pare sant Vicent baixà del púlpit, va eixir al carrer i va dir a l'ase:

- Escolta: estic molt disgustat amb tu, així és que fes el favor de tornar-li la vida a aquest xiquet. Si no ho fas, en aquest moment hem deixat de ser amics i companys de camins tu i jo.

Mansament, el ruc s'acostà al xiquet i, quan era ben a prop, li va bufar amb força sobre la cara. A l'instant, el xiquet va tornar a la vida.

Aleshores, el pare Vicent es girà de cara als *graciosos* i els va dir:

- Això és perquè sapieu que un humà no es pot riure de ningú: ni d'un burro!

Tots quedaren molt admirats de veure allò i compregueren que no és bo fer burla de ningú.